

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

„ΜΠΟΥΚΕΤΟ“

ΕΒΔΟΜΑΙΑΙΑ ΕΚΔΟΤΗΡΙΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ

Γραφεία : Όδός Λέκα 7

Ίδρυτικά κεφάλαια 1.000.000 Δρ.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ“

Εσωτερικού δι' εν έτος... Δοχ. 130

Εξωτερικού > > > Φο. 130

Αγγλίας-Αιγύπτου > > > Δοχ. 1

Αμερικής > > > Δολλ. 5

Αι εδάφη και τμήματα κατ' αναλογίαν.

Αι συνδρομαί δέον ν' απαιτούνται ως εξής

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ“ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 200

Το τεύχος τιμάται Δρχ. 250

Δημοσιεύσεις δ' στίχος δραχμαί 5

Δι' Αγγλίας διατίθεται συμφωνία

Τα προηγούμενα τεύχη τιμώνται δραχμής 8

Το „ΜΠΟΥΚΕΤΟ“, πλην των συνδρομητών

του και των δι' του Γραφείου του πα-

λουμένων φύλλον, διατίθεται δι' του Κεν-

τρικού Πρακτορείου άνω των 25.000 φύ-

λλον, ως ή κατωθι βεβαίωσης τούτου :

Το Κεντρικόν Πρακτορείον Έφημε-

ριδων βεβαίωσι, ως εξάγεται εν των

επίσημων βιβλίων του το περιοδικόν

„Μπουκέτο“ πωλεί εβδομαδιαίως άνω

των είκοσι πέντε χιλιάδων φύλλον.

Ι. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ

Διευθυντής Κεντρικού Πρακτορείου

Προσφέρομεν 50.000 Δρχ. εις εκείνον

δσας ήθελε διαφύσει τ' άνωτέρω.

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

- 1) Η «ΣΟΝΙΑ» διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν Δρχ. 12, διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Δρχ. 20.
- 2) Η «ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν Δρχ. 12, διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Δρχ. 20.
- 3) Η «ΜΟΝΜΑΡΤΗ» διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν Δρχ. 12, διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Δρχ. 20.
- 4) Ο «ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν Δρχ. 12, διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Δρχ. 20.
- 5) ΑΙ «ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ» διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν Δρχ. 12, διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Δρχ. 20.
- 6) Η «ΠΑΛΗΓΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν Δρχ. 18, διὰ τὸ Ἐξω-
τερικὸν Δρχ. 30.
- 7) Η «ΣΦΙΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν Δρχ. 18, διὰ τὸ Ἐξω-
τερικὸν Δρχ. 30.
- 8) Ο «ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ» διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν Δρχ. 25, διὰ τὸ Ἐ-
σωτερικὸν Δρχ. 40.
- 9) Ο «ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ» διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν Δρχ. 40, διὰ τὸ Ἐξω-
τερικὸν Δρχ. 60.

ΤΟΜΟΣ Β' νῦ ἔσους Ἑσωτερικὸν Δρχ. 175, Ἐξωτερικὸν μία λίρα Ἀγγλίας.

„ΒΟΥΤΡΥΣ“

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΟΙΩΝ ΚΑΙ ΟΙΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Μετοχικὸν Κεφάλαιον καὶ

Ἀποθεματικὸν Δρ. 50.000.000

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ

Ἐναντὶ Χρηματιστηρίου

CRÈME SIMON

Λεπτομέρεια αξιοσημείωτος

Αἱ ἀτέλειαι τοῦ δερμάτος καθὼς
καὶ τὸ γῆρας τοῦ προσώπου προέ-
χονται γενικῶς ἀπὸ τὴν σκλήρυνσιν
τῶν ἰσθμῶν τῆς ἐπιδερμίδος. Οὕτε
σκλήρυνσις οὕτε λίπανσις τοῦ δερ-
ματος.

Η ΚΡΕΜΑ SIMON

Διατηρεῖ τὴν εὐκαμψίαν καὶ τὴν ἐ-
λαστικότητά τοῦ δερμάτος, προσδι-
δουσα εἰς αὐτὸ νεότητά καὶ ωραιό-
τητα. Αὕτη ἡ ἐξο-
χος κρέμα καλλω-
πισμοῦ δέον νὰ
ἐπιθέτῃται ἐπὶ τοῦ

δερμάτος εἰσὶν ὅ-
γχοῦ ἐν συνεχείᾳ
τοῦ καλλωπισμοῦ,
ὅποτε μία ἐλαφρὰ

προστριβὴ διὰ τῶν

δακτύλων ἀρκεῖ ὅ-
πως διαπεράσῃ αὐ-
τὴ ἐντὸς τοῦ δερμάτος. Ἀκολουθῶς

στεγνώνετε καὶ πονιδράζετε.

Ἀπορροφουμένη ἐξ ὁλοκλήρου ὑπὸ

τῶν πόρων τῆς ἐπιδερμίδος ἡ κρέμα

αὕτη δὲν ἀφίνει οὐδὲν ἶχνος στυλιν-
τητος ἢ ψιμμυθίου.

Πωλεῖται πανταχοῦ

ΚΡΕΜΑ, ΠΟΥΔΡΑ & ΣΑΠΩΝ SIMON

PARFUMERIE SIMON

59, Faub. St. — Martin, PARIS

ΤΟ „ΣΚΕΡΤΣΟ“

96—Ἀχαρνῶν—96

Ἐκθέτει τὴν μεγαλειτέραν
συλλογὴν πλῶν.

Ἐπίσης ἀναλαμβάνει τὴν
ἐκτέλεσιν καὶ ἀποστολὴν
παργγελιῶν δι' ὅλας τὰς

Ἑπαρχίας.

ΝΙΚ. Κ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

ΤΟ ΧΡΗΣΙΜΟΤΕΡΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ

ΠΡΟΤΙΜΗΣΕΙΣ

ΥΠΟΔΕΙΞΕΙΣ

ΤΙΜΟΛΟΓΙΑ

ΑΙΟΛΟΥ 12

ΔΙΑ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ

συνιστῶμεν τὴν τελευταίαν

μολογικὴν Κλινικὴν

ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡ.

Ὑψηλότης τῆς Ὀφθαλμολογίας

τῆς Πανεπιστημίου. Μέλους

τῆς Ὀφθαλμολογικῆς

Διευθυντοῦ Ὀφθαλμολογίας

νικῶν. Ὀφθαλμολογικὴν

κλινικὴν.

ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ: Κатар

αὐτῶν καὶ ἀσφαλῶν. Τερ

τρίστισις, ἀλλοθρία καὶ

ἀσφαλεστέρων θεραπειῶν

τα τὰ ὀφθαλμικὰ νοσή

27 Μενάδρου 27—Ἀθῆναι.

ΚΥΡΙΑΙ,

Η ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΝ

κάνει ὁρατὸν δερμα

δείγματα δωρεάν. Χαρ

ΑΘΗΝΑΙ

ΦΥΣΙΓΓΙΑ ΒΑΣΧΙΝ

Renard—Rottwe

κυνήγιον—Tir-aux

Παρελήφθησαν

ΚΙΜΩΝΟΣ Γ. ΒΡΟΥ

ΛΕΚΚΑ 24

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΜΟΥΣΟΥ

Ἰατρός Δερματολόγος. Ἐστ

ετιᾶν Ἑμπειρητὴς τῆς

κλινικῆς τοῦ καθηγητοῦ κ. Π

Φωτεινοῦ. Δέχεται καθ' ἑκά

Κεφαλληνίας 15α. Ὀρα

καὶ 4—6 μ. μ.

14 Φεβρουαρίου 1926

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

101

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΩΝ ΕΞΟΧΩΤΕΡΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ κ. κ. ΦΩΚΙΩΝ ΝΕΓΡΗΣ, ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΣΥΝΔΙΝΟΣ,
ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ & ΙΜΙΛΙΑ ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ.

Ο κ. Νέγρης δήμαρχος Λαυρίου. Τὰ εὐεργετήματα τοῦ νεοῦ.—«Νὰ δροσιστῇ ἡ ψυχούλα σου, κ. Δήμαρχε!» Μία ταρχώδης ἀπεργία. «Ὁ φένος δύο ἐργατῶν.—«Θὰ πάρουμε πίσω τὸ αἷμα ποὺ χύ-
θηκε!...» Τὰ γραφεῖα καίτοι καὶ! Ποὺ εἶπε ὁ Σερπιέρης!... Ἡ ὑπέροχος στάσις τοῦ κ. Νέγρη. «Ἀ-
κολούθησέ με! Ὁ σκοτωδὸς πρώτος ἐγὼ!...» Τὰ ποῦρα τοῦ κ. Συναδίνου καὶ ἡ εὐκρίστως συμ-
πρέττα. Παρ' ὀλίγον... εἰδυλλίαν.—«Μπα, συγγραφεὺς εἶδες! Δὲν μοῦ τὸ λέγατε νὰ μὴ χανῶ τέσπν
ἄρα τὸν καιρὸ μου! Ἡ πρώτη θεατρικὴ ἐπιτυχία τοῦ κ. Συναδίνου. Ἡ κυρία ποὺ ἐχάλασε τὸν
κόσμο νὰ τὸν γνωρίσῃ. Εἶδε ἔμως τὰ πόδια τοῦ καὶ ἀπεγοητεύθηκε!—Εἶνε ἀδύνατον νὰ γράφῃ
τέσπν ὁρατὰ ἐργα καὶ νάχῃ συγχρόνως τέσπν μεγάλα πόδια! Ἀσφαλῶς τ' ἀντιγράφει!...» Ο κ. Σκι-
πης στὴ Νάντη. Μπερδεύματα μὲ τὴν ἄστυνερμία. Ἡ λύσσα τοῦ κ. Ἀστυνόμου. Ἡ πρώτη ποιη-
τικὴ συλλογὴ τῆς κ. Αἰμιλ. Δάφνῃ. Ὁ ἀμείλικτος Μιστριώτης καὶ ἡ δημοτικὴ γλώσσα.
Νύχτα ἀγωνίας καὶ τρέμου! Ο κ. Χατζιδάκης ἀγγελὸς παρηγορίας κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο κ. ΦΩΚ. ΝΕΓΡΗΣ

Ποῦν Ὑποχρὴς καὶ Δήμαρχος Λαυρίου ὁ κ. Φωκ. Νέγρης εἶχε τὴν
καλοσύνη νὰ μὰς διηγήσῃ τὰ ἐξῆς δύο συγκινητικὰ ἐπεισόδια τῆς ζωῆς του :

— «Ὦταν ἦμουν διευθυντὴς τοῦ Μεταλλουργείου Λαυρίου καὶ
ἐξέλεγον δήμαρχος τοῦ τόπου μὰ ἀπὸ τίς πρώτες μου φροντίδες ἦτο
καὶ ἡ ἰδέουσις τῶν ἐκεῖ ἐργαστηρίων, τὰ ὁποῖα ὑπέφεραν ἀπὸ συ-
μετρήσιμων. Ἡναγκαζόντο, ὡς ἐνθυμούμαι, αἱ γυναῖκες νὰ με-
ταφέρουν τὸ νερὸ ἀπὸ χιλίων μέτρων ἀπόστασι, ἦτο δὲ τὸ νερὸ αὐ-
τὸ ἀκαθάστο! Φαντασθῆτε λοιπὸν τὴν χαρὰ τῶν κατοίκων, ὅταν,
χαρὶς σὺς φροντίδες μου καὶ στὰ ἐργα ποὺ ἐκτελέσθησαν, ἐξασφα-
λίσαν νερὸ καθαρὸ, νερὸ ἄφθονο, νερὸ ποὺ δὲν ἔαμναν χιλίους
κόπους γὰ νὰ τὸ μεταφέρουν στήν πόλιν!

Ἡ εὐτυχία μου ἦταν μεγάλη, σχετικῶς. Ἦμουν ἱκανοποιημένος
γὰ τὸ καλὸ ποὺ ἔκαμα. Μία μέρα μάλιστα περῶντας ἀπὸ μιά βρύ-
σιν ὅπου ἦταν συγκεντρωμέναι πολλὲς γυναῖκες καὶ ἔπνεγαν
νερὸ, ἀκουσα νὰ μοῦ λένε :

— Νὰ δροσιστῇ ἡ ψυχὴ σου, κύρ Δήμαρχε, ὅπως δροσιζόνται τὰ
χεῖρά μας!...

Ἡ εὐχὴ αὕτη τῶν γυναικῶν καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη τους μὲ συνεκί-
νησαν ὑπερβολικὰ τότε καὶ δὲν θὰ εἴς ἡγομένην ποτέ... Στὸ Λαύ-
ριον ἐπὶ τὴν περίοδον ποὺ ἦμουν δήμαρχος μοῦ συνέβη καὶ τὸ ἐξῆς
σφοδρὸ ἐπεισόδιον :

Μία ἡμέρα οἱ ἐργάται τῆς Γαλλικῆς Ἑταιρείας Καμαρίνης ἀ-
πῆρχον γ' ἀσπίντους ἀφορμὰς. Οἱ ἀπεργοὶ συγκεντρωθέντες
πρὸ τῶν γραφείων τῆς ἑταιρείας ἄρχισαν νὰ θορυβῶν. Τὰ γραφεῖα
ἐπὶ τὴν ἡμέραν αὐτήν ἀπὸ ἑνα σκοπὸν στρατιωτικῆς, ὁ ὁ-
ποῖος, ἐπειδὴ ἀπαγορεύοντες τὴν εἰσόδον τῶν ἀπεργῶν στὰ γραφεῖα,
ἐκδιωκτοὶ ἦν ἐνὸς μεθυσμένου ἐργάτου.

Τοῦτο ἐξόργισε τὸν φρουρόν, ὁ ὁποῖος ἐπευρόβησε καὶ αἱ τῶν
ἀπεργῶν καὶ ἐφόνευσε μὲ μίαν καὶ μόνην σφαῖραν δύο ἐξ αὐτῶν!

Οἱ ἀπεργοὶ ἀνηγόρευον εἰς διαχλίους ἐν ὄλῳ...

Ὁ φόνος τῶν δύο ἐργατῶν ἐξηρέθηκε τρομερὰ τοὺς ἀπεργούς
καὶ ἄλλους ἀκόμη συναδέλφους τῶν. Ἐταῖ δὲ ἐξηρεθισμένοι ὅπως
ἦσαν κατέλαβον τὰ γραφεῖα τῆς Ἑταιρείας δι' ἐφόδον καὶ τοὺς
ἔβαλον φωτιᾷ...

Εἰδοποιήθης ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τῶν Μεταλλουργείων κ.
Συναδίνου διὰ σημειώματος περὶ τῶν διατρεχόντων, ἔσπευσα νὰ
μεταβῶ ἐπὶ τόπου ἐπ' ἀμάξης μετὰ τοῦ παρόδρου κ. Αἰσω-
πίδου. Ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς Καμαρίζαν τὰ γραφεῖα ἔκαίοντο!...

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν τότε ἐφώνασα :

— Ποὺ εἶπε ὁ Σερπιέρης!...

Ὁ γνωστὸς δημοσιογράφος καὶ θεατρικὸς συγγραφεὺς κ. Θεόδωρος
Συναδίνος, εἶπε τὴν καλοσύνη νὰ μὰς ἀπείλῃ τ' ἀκόλουθα δύο ἐπει-
σόδια, μὰ καὶ τόσο χαρακτηριστικὰ ἐπεισόδια τῆς θεατρικῆς του
ζωῆς :

Ἐγὼ ἕνα ἐλάχιστον. Καπνίζω ποῖον. Καὶ ἀπὸ τὴν
ἐποχὴν ἀκόμη, ποῦ, ὡς συντακτὴς τῆς «Ἀποδόλεως», ἔπνεγα
δέκα δραχμὰς τὴν ἐβδομάδα, τὸ μεγαλιτέρον μέρος τῆς ἐβδο-

ΜΟΡΦΩΘΗΤΕ, ΜΟΡΦΩΣΑΤΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ

με τὴν τακτικὴν ἀνάγνωσιν τῆς ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑΣ

διὰ τῆς ὁποίας οἱ Καθηγηταὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πανεπιστημίου καὶ οἱ καλλίτεροι Ἕλληνες συγ-
γραφεῖς ἀνέλαβον νὰ φέρουν μέχρι τοῦ μεγάλου κοινοῦ, ὅλας τὰς ἐπιστήμας, ὅλας τὰς γνώσεις.

Ἑσωτερικοῦ = ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ = Ἑξωτερικοῦ

Ἑτησίᾳ Δρχ. 250. = Ἑξάμηνος Δρχ. 130.

Αἰγύπτου £ 1.00. = Ἀμερικῆς Δολλ. 5.00

Ἐκδότης : ΠΑΥΛΟΣ Χ. ΔΡΑΝΔΑΚΗΣ, Μέγαρον Πλάζας Ὁμόνοια, ΑΘΗΝΑΙ.

μαδιαίας μου πληρωμής το διέθετα για ν' αγοράζω πορτα. "Ε-
κοπε έπερασαν τόσα χρόνια! "Εγραφα για το θέατρο, εγγνώσια
μικρές ή μεγάλες επιτυχίες και με εγγνώσιας δλος δ ήθοποιούς κό-
σμος.

"Εδώ και λίγες ημέρες, έπηγα σ' ένα από τα θέατρά μας. "Ήταν
ή ώρα της δοκιμής. Σ' ένα τραπέζι του καφερείου εκάθητο γνω-
στός μου κύριος με μίαν στρουμπουλήν και παρ' όλίγον συμπαθη-
τικήν κυρίαν. "Εκάθησα και εγώ κοντά τους. Μου συνέστησε την
κυρίαν. "Ήτο μία από τις αναρίθμητες συμπτρέττες του όπερετι-
κού μας θεάτρου. Είπε και το όνομά μου. Είπε ανάγκη να προσθέ-
σω πως την ώρα εκείνην εκάπνιζα το πορτο μου. Μπορείτε να
φαντασθήτε την όπερηφάνειάν μου και την χαράν μου, όταν, σέ
λίγο, αίσθάνθηκα την στρουμπουλήν και παρ' όλίγον συμπαθητικήν
κυρίαν, να στριμώνεται επάνω μου και να με περιλούη με τα πλέον
περιπαθή βλέμματα και μειδιήματα.

Μία συγγραφική μου επιτυχία, έσκαφθηκα, έστω και εις άλλο
έπιπεδον. "Η συμπτρέττα, άσφαλώς, έπεσε όθμα της συγγραφικής
μου δόξης. Σε λίγο μία άλλη ήθοποιός, από το διπλανό τραπέζι,
μου έκανε την ερώτησιν:

— Δέν θά μās δώσετε κανένα νέο έργο σας να παίξουμε και
μείς; Ομιώσαστε πόση επιτυχία είχα στην «Καν 'Εφορλιστού»
σας, όταν εκάπνιζο στο θέατρον Κυβέλης;

Χίλιοι κεραυνοί! "Η στρουμπουλή και παρ' όλίγον συμπαθητι-
κή συμπτρέττα άνετινάχθη από το κάθισμά της και με αγανάκτη-
σιν μου είπε:

— Συγγραφέυς είσθε; Και δέν μου το λέτε τόσην ώρα πού
χάνω τόν καιρό μου!

Και έφυγε!

"Όνειρα πού έσβυσαν! Μία συμπτρέττα του ελληνικού θεάτρου
δέν εγγνώριζε το όνομά μου! "Όλα λοιπόν έκείνα τα στριμώνιατα
και τα βλέμματα και τα μειδιήματα απηυθύνοντο προς το πορτο
μου. "Εγώ ως άνδρας δέν της έκανα καμμία έντύπωσιν. Φαίνεται
όμως πως δέν θά της είχα κάνει καμμία έντύπωσιν και ως συγ-
γραφέυς! "Απόδειξις πως δέν ήξερε ούτε άν ύπάρχω.

Πόση αλήθεια απογοητεύσις! "Ενα πορτο να βαρύνη περισσό-
τερο από όλα μου τα θεατρικά έργα!

Τα μεγάλα πόδια μπορούν να ξεουδετερώσουν μίαν θεατρικήν δό-
ξαν; "Ετσι φαίνεται. Είχα γράψη το πρώτο μου θε-
ατρικό έργο. "Όνομάζετο «Μπλόφες» ήταν τρίπρα-
κτη φάρσα, πού εκάπνιζο επί είκοσι συνεχείς βρα-
δυές το θέατρο Κυβέλης. Είκοσι φορές για ένα έργο
πρωτοεμφανιζόμενον συγγραφέως και σ' έποχή μάλι-
στα πού η "Αθήνα ήτο η παλιά "Αθηνούλα μας με
τις 150 χιλιάδουλες και βέβαια ήταν κάτι. Περπα-
τούσα στο δρόμο και ένομιζα πως όλος δ κόσμος
έμένα έβλεπε και για μένα μιλούσε. Πόσο γρη-
γορα, αλήθεια, περνούν τα χρόνια!

Μία κυρία έντελώς άγνωστη μου έζήτησε να με
γνωρίσω. Εύγενικός κοινός φίλος επροθυμοποιήθη να
μου μεταβίβαση την επιθυμίαν της άγνώστου μου
κυρίας και να με παρουσιάση εις αυτήν. Πόσος θαν-
μασμός, πόσα μεγάλα λόγια για το έργο μου.

— Μά πως τ σκέπτεσθε όλ' αυτά και τ γρά-
φετε; μ' έρωτούσε έν είδει έπιδου στο τέλος κάθε
κουβέντας της. "Ελάττω να σας βλέπουμε συχνά στο σπίτι. Να μπο-
ρούσα και εγώ να έγραφα ένα έργο!

"Όταν οι ένθουσιασμοί για το έργο μου έξηντηλήσαν και η ό-
μιλία μας έληξε άλλην κατευθυναν, παρετήρησα την κυρίαν να
καρφώνη τα βλέμματά της επάνω στα παπούτσιά μου και ν' άνοιγη
τά μάτια της από κατάπληξη. Δέν άνησχύσα γιατί τ παπούτσιά
μου, χωρίς κάποιο ποσοστό πού είχα πάρει, ήσαν καινούργια.

"Ήδη επί τέλους η ώρα της αναχωρήσεως. "Εξαιρέτησα την
κυρίαν. Με άντειραρέτησε ευγενικά χωρίς όμως να μου ξανακάνη
λόγο για τ έργα μου και τ εκφράση πάλι την επιθυμίαν της να
με ξαναδύ σπτη της. "Όμολογώ πως άπόρησα για την αίφνιδιαν αυ-
τήν μεταλλαγην και την άπορίαν μου αυτήν διετύπωσα και στον
κοινόν φίλον όταν τή συνήντησα σέ λίγες ημέρες.

— Τά πόδια σου, μου είπε εις απάντησιν, είναι μεγάλα.
— Αυτά μόνον έμένα και τ παπούτσιά μου μπορούν να ένδια-
φέρουν. Ποία σχέσις μπορεί να ύπάρξη μεταξύ των ποδιών μου και
της κυρίας;

Και ο φίλος μου απήντησε:
— "Όραϊον το έργον του, μου είπε η κυρία πού έχάλασε κυριο-
λεκτικώς τόν κόσμο για να σέ γνωρίση την επομένην της έπισκέ-
ψεως σου στο σπίτι, άλλα τά πόδια του! "Θέ μου τί μεγάλα,
τί άπαισια πόδια ήσαν αυτά! Δέν μου φαίνεται πως ένας άνθρω-
πος πού έχει τόσο μεγάλα πόδια μπορεί να γράφη καλά. "Αρχίζω
να ύποψιάζομαι πως από κάπου θά το έχω κλεμένο.

"Εκτοτε δέν είδα την κυρίαν ειμή μετά την παράστασιν του
«Καραγκιόζη» μου. Συνέλαβα τ βλέμματά της να έξετάζουν την
έκτασιν των παπουτσιών μου. Δέν μου είπε τίποτε. Ούτε ένα
επιτικό συγχαρητήριο. "Ασφαλώς η περίεργος κυρία θά έσκέπτετο
άπό πού μπορούσα να έχω κλεμένο και το πρωτελευταίον μου έργο
Δού μου μεγάλα πόδια, καθώς βλέπετε, μπορούν να ξεουδετερώσουν
μίαν θεατρικήν δόξαν.

Ο κ. ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ

"Ο λυρικός ποιητής κ. Σ. Σκίπης μās άφηρήθη το κάτωθι άνέκδοτο
μās... διπλωματικής περιόδου της ζωής του:

— Στά 1919 άποφασίσθηκε στο Παρίσι να σχηματισθή προσω-

ρινή Κυβέρνησις των "Αλυτρώτων κατά το υπόδειγμα της Τρι-
σφαλκής. "Η "Ελληνική Πρεσβεία όθεν, έχάλασε διαφόρους έπι-
μονας και δημοσιολόγους και τους έδωσε την έντολή να πάνε σ' ένα
έπασχλις Γαλλικής ύπηρεϊαν έλληνες πρόσφυγες, πού διούκουν
πολεμικά έργαστάσια, για να τους μαζέψουν, να τους αναπαύ-
το σκοπό και να εκλέξουν μεταξύ τους τους καλλίτερος των
εκλέκτορας. Οι εκλέκτορες αυτοί θά έπήγαιναν κατόπιν στο Παρίσι
να εκλέξουν την Προσωρινή Κυβέρνησιν των. Μεταξύ των άλλων
"Ελληνική Πρεσβεία έχάλασε κι' έμένα και μου έδωσε την έντολή
να πάω, για το σκοπό αυτό στη Νάντη. "Η Νάντη είναι τότε
λεμική ζώνη κι' οι ξένοι υπεβάλλοντο σ' ένα σωρό άσυνήθεις δια-
πώσεις. "Εφυγα τó βράδυ από το Παρίσι κι' έφτασα κατανα-
σμένος στις 3 το πρωί. Στο ξενοδοχείο πού κατέβηκα μου παρο-
σίασαν ένα δελτίο να γράψω τόνομά μου, τόν τόπο της διαμον-
μου και τις γνωστές άλλες άστυνομικές διατυπώσεις. Τις έγραψα.
Τό πρωί-πρωί τάγκ, τούγκ πήγαν να σπάσουν την πόρτα μου.

— Ποιός είναι;
— "Αστυνομικός.
— Τί συμβαίνει;
— Χτές παρελείψατε να γράψετε στο Δελτίο τó όνομα τού πα-
τέρα σας.

— Μπά! είμουν κουρασμένος... Νύσταξα... Φέрте να τó γρά-
ψω τώρα.

— Τώρα, έ; "Ετσι νομίζεις;

— Τί θέλετε να κάμω. "Επειτα γιατί χτυπάτε την πόρτα με τα
τοια λύσσα; Οι άστυνομικοί πρέπει να είναι ευγενείς στην έπα-
λεσι των καθηκόντων των.

"Η παρατήρησις μου αυτή τόν έκανε έξω φρενών και έφυγε προ-
σφέροντας όχι πειά προσβλητικές, άλλα όβρισιμες λέξεις για μένα
τους έδωκε.

— Θά σέ διορθώσω εγώ! τού φώναξα καταναγκασμένως.

— Ξέρω κι' άλλους σάν εμένα! μου απάντησε πιο έξυπνα.

Στάς 11 άκριβώς είμουν στο Νομάρχη και τού έξηγοισα τó πρ-
θμιά μου. "Ο Νομάρχης έστειλε και φώναξε τόν άστυνομικό πού
τόν έβριλε να μου ζητήση συγγνώμη.

"Ο άστυνομικός, σέ στάση πού η δείχνη μόνο προς έμένα
πρόσωπό του, ένθ μου ζήτησε συγγνώμη, μου έτριψε συγχρόνως
τά δόττια του σά να μου έλεγε:

— "Εννοια σου και θά πέρση καμμία φορά σ' έ-
μένα μου.

Στο τέλος δέν εκράτησα τά γέλια και έξασπα.
"Ο Νομάρχης το κατάλαβε και γέλοισε κι' αυτός.

Η κ. ΑΙΜΙΛΙΑ ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ

"Η κ. Αιμιλία Στ. Δάφνη, η γνωστή ποιήτρια τ
«Χρυσάνθεμον», τών «Χρυσών Κυπέλων» και άλλων
έίως λογοτεχνικών έργων, απήντησε στην παρακάτω
να μās διηγήθη τó σημαντικότερο έπεισόδιο της ζω-
της ως έξης:

— Κάθε φορά πού θέλω να σκεφτώ τί είπ' έκεί-
νού μου κάμνω βαθύτερη αίσθησιν στη ζωή μου. Ρε-
σχομαι μπροστά-μένη. Είναι πράματα πού κάμνω
αγαθισμένα σ' ένα μαζού - μαζού όφαι, άλλα άνήσχη. Φυ-
βόδη, κι' άλλα σιωπηλά και πικρά σάν το θάνατο. "Ας απλοώ-
έτσι στην τύχη απάνω στο σωρό κ' ές κατεβήσονται έν άπο-
τόσα γεγονότα πού μου παιδών-ν τή ζωή κι' έξακολουθώ να
την παιδεύω με τή θύμησιν τους.

"Όταν έξέδωσα την πρώτη μου ποιητική συλλογή, τά «Χρυσά-
θεμα», ένυχε να είμαι διορισμένη στο "Αρσάκειο ως βασίλισσα.
"Ενας Θεός κωνάχα έφερε πόσο έβρασιάντησε η μητέρα μου, έβρα-
σε παρακάλεσε, έκλαψε, —μόλις τότε είχε χηρέψη— για να πάρω από
τή θεοσύλα. Είχε πιαστή τó χέρι μου να γράφω, ν' άντιγράφω,
καλλιγράφω άναφορές αγαθισώντας τά προσόντα μου, το κάστω-
μου με όφαια κεφαλαία γράμματα και τά τούτοις συμπαρε-
τούντα, όπως λέει και τó πτυχίο μου. "Ας και στο Παλιό έγω-
σαμε κάποτε κι' αυτά όλα χωρίς να παίρνωμε άναπνοή. Θυμώ-
πών η ιδιαίτερη γραμματεύς της βασιλίσσης "Όλγας με χείδανε
κεφάλι, μίλησε λίγα λεπτά παράμερα με τή μητέρα μου πού
έφερενε τó μαντήλι στα θολά της μάτια, διάβασε την άναφορά μου
και είπε γαλλικά δείχνοντάς με: «—Cette enfant?»

Αυτό λοιπόν το «cette enfant» ήταν η κακοτυχία μας. Ποιός
δέν με θέλανε. Με βίακανε πολύ μικρή. "Η κυρία Μαίρη, σέ τó
νοδοχείο της Μ. Βρετανίας πού με ζήτησε για την χορήγηση
λις με είδε, είπε κι' αυτή απαντώντας σέ μία φράση της μητέ-
ρας μου: «—Δέν άμφιβάλλω για τις λαμπρές σπουδές της θυγα-
τέρας, άλλα πως είναι δυνατόν τó ένα παιδί να κάμη μάλιστα
άλλο παιδί?»

Τέλος η κακαρίτισσα Καλλιόπη Κεχαγιά—στενή φίλη της μη-
ρας μου—μαζί με την κυρία Βικτωρία Στρέϊτ και την κυρία Κε-
ντά κατάφερα να με διορίση, γεγονός πού ήταν ή απαρχή μιας
ποίας γαλήνης για τό βασανισμένο μας σπίτι. Είχα λοιπόν μια
ση μες στην "Αθήνα και μάλιστα πού "Αρσάκειο, απ' όπου
ρούσε κανείς να με πάψη ποτέ. "Η χαρά τού σπιτιού μου ήτο
αμολόγητη. "Επαιρνα 70 δραχμές τó μήνα και συοσίτιζα κάθε
σημέρι.

"Εν' άπόγεμα λοιπόν με είδοποιούν, ότι στο γραφείο με
«ό κύριος Μιστριώτης»—πρόεδρος τότε τού Διοικητικού Συμβουλίου
Τό πρώτο πού έδοκίμασα, ήταν ένας άόριστος φόβος. Τι

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Ε. Κ.

"Ανήκει εις την "Αγγλοζιώτικη άριστοκρατίαν.—"Αποκαλυφθήτε!
— Κομψή σιλουέττα. Φυσιογνωμία παρ' όλίγον εύμορφη, άν δέν
είχε άποκρυσταλλωθή επ' αυτής ένα στυγνόν ύψος ξιπασίας. Δέν
λείπει από κανένα κοσμικόν κέντρον. Χορεύει αδιάκοπα. Αί τουα-
λέττες της κινωύονται, ως επί τó πλείστον μοντέλλα Παριζιάνικα.
"Εχει πολύ μεγάλα μαύρα μάτια, και μ' όλα ταύτα είναι άνέκφρα-
στα, ίσως έπειδή είναι επηρεασμένα και αυτά από τά μεγάλα γυνί-
σια τού νομιπλίου, να βλέπουν μόνον όρισμένα πρόσσωα της κλί-
κας. "Όταν χορεύη, όταν όμιλή, και άστεινεται, έχει πάντοτε την
ίδια έκφρασι, κανών άπαράβατος τού καλώς φέρεσθαι! "Η Μονταίν

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

"Εκτάκτως επιτυχής χορευτική έσπερίς η δοθείσα την παρελ-
θούσαν Τετάρτη εις τó Ντελίζ. "Η αίθουσα απέδιδεν έντύπωσιν
φαντασμαγορικήν με τις πολυτελείς έξωμες τουαλέττες, μεταξύ των
όποιων αί περισσότεραι ήσαν περλε και σέ χρώματα αβρότατα πα-
στέλ, ρόζ, μπλε, γκρί, σάς, λευκά. "Ωραιότεραι εμφανίσεις ήσαν της
κ. Τριμάρκη ές "Αλεξανδρείας, τουαλέττα από τουλί και ζωρέτζι όράν
σέ φόνο λαμ' όμοιόχρωμο πού ένημονίζετο θανάσια με την χρυ-
σίφουσαν κόρην της, της Διδος Γ. Σκαναυί τουαλέττα από «πάνν» ροζ
και τουλί κεντημένο πέρες όμοιόχρωμες μοντέλλο Ντερεόλλ, της κ.
Φωτιάδη τουαλέττα λευκή.

— Από τις δεσποινίδες ωραιότερες αί Δες Ξυδή και Μ. Δεμερτζή.
Πολύ χαριτωμένα αί Δες Λιάμπεη, Τσικαλιώτη, αί άνωτέρω Δε-
σποινίδες έπουλούσαν λουλουδία, σερπαντίνες, σφωρίκτες κλπ. και
προσέδιδαν μεγάλη ζωρότητα εις τόν χορόν.

— Μεταξύ των παρευρεθεισών: κ. και κ. Πασπάτη, κ. και κ. Νι-
κολαΐδη, κ. και κ. Μαλαμίδη, κ. και κ. Μπότση, κ. Α. Λαδοπού-
λου, κ. και κ. Ναούμ, κ. Μ. Μιχαλακοπούλου, κ. Α. Ψύλλα, κ. και
κ. Μαντζή, κ. και κ. Ζαλοκώστα, κ. Μπότση, κ. Α. Ρετιόνα, κ.
και κ. "Αφεντούλη, Δες Βαλκείδη, κ. και κ. "Αργυροπούλου, κ. και
κ. Σκουζέ, κ. και κ. Τρικούτη, κ. και κ. Μεταξά κενωστάτη με
τουαλέττα μαύρη, κ. και κ. Θεοχάρη, κ. και κ. Γεωργαντά, κ. και
κ. Πετροκοκκίνου, κ. και κ. Καλβοκορέση, κ. και κ. Παπαίου κλπ.

— Την παρελθούσαν Πέμπτην δεξίωσις εις την "Αμερικανικήν
Πρεσβείαν. Παρέστησαν η Λαΐδη Τσιττα, κ. Καντατζόγλου, κ.
Παπαδιαμαντοπούλου, Δες Καλλέργη—πολύ εύμορφη—Δες Γκουάκη
και η κ. Α. Μακκά.

— Την παρελθούσαν Τρίτην μαστίχα-ρούμεν παρ' τή κ. και τή
κ. Ν. Μακκά. Διάκοσμος αίθουσών κινηματογραφικός. Καλλιτεχνί-
κός γωνιές. Καλλιτεχνήματα πολυτίμα.

— Διεκρίνανμε Πρόσβειραν "Αμερικής, Πρόσβειραν Ρουμανίας,
Πρόσβειραν "Ισπανίας, Στρατηγόν και κ. Ζιρά, κ. "Αλεξανδρή, κ.
Μπένση, κ. Καμπερμάτς, κ. Μ. Μιχαλακοπούλου, κ. Ψακίη, κ.
Μπότση, κ. Φωτιάδη, κ. Βεργοπούλου, κ. και κ. Ζαλοκώστα, κ. Ε.
Νεγρεπόντη, κ. και Δα Φραντζή, κ. Σκέντερ, κ. Σαχοράφου, Δα
Χασιώτη, κ. και κ. Ζαφίρη, κ. και κ. Α. Μελά κλπ.

— Την προσεχή Κυριακή δεξίωσις παρ' τή "Υπουργή της Δι-
καισύνης και τή κ. Λιθαυνοπούλου.

— Την παρελθούσαν Τρίτην χορευτικό άπόγευμα παρ' τή κ.
Καρακίλου.

— Για την 16 ταξ. φράση η έτησία χορευτική έσπερίς ύπέρ
τού "Οργανογραφικού Προσφύγον «"Εθνική Στέγη» εις τó Ντελίζ.
"Η όργανοτική επιτροπή άποκλείεται από κ. κ. Μ. Μιχαλακοπού-
λου, Α. Ρασάνο, Ο. Κοντογιάννη, Σ. Κούλη, Ι. Μπέμνη, Γ. Λα-
λέτου, Μ. Μέση, Δες Ε. Ριζάκη, Β. Καλέργη, Α. Φωκά, Θ.
Φραντζή, Ι. Μπιστολάκη, Ι. Τσικαλιώτη.

— Την παρελθούσαν Παρασκευήν χορός παρ' τή κ. και τή κ.
Δ. Λορέρδου.

— Την παρελθούσαν Πέμπτην δεξίωσις-ραμ' παρ' τή κ. και τή
κ. "Αγλαΐτου. Παρέστησαν κ. και Δς Γεννησιούλη, κ. και κ. Ι.
Παπαγιαννοπούλου, κ. Α. Μορέλλα, κ. Κούλη, κ. Κέντρον, κ. "Αο-
γυροπούλου κλπ.

— Την παρελθούσαν Κυριακήν χορευτικόν άπόγευμα εις τó
τέννις-κλούμ. Συναγίζονται εις χορόν και εύλογίαν αί κυριότε-
ρες «ρακίττες» "Ακαφίνου κ. και κ. Μ. Μεταξά, Δες Μεζίνη,
Λιάμπεη, Καλλέργη, Γουάκη, "Ανδοτσάκη, Καμπάνη, κ. Νικο-
λαΐδη, κ. Τριανταφυλλάκου, κ. Σκαρμαγιά κ. και κ. Λυκουρέ-
ζου κλπ.

— Από τους ζωρότερους χορούς την παρελθούσαν Παρασκευήν
εις τó ντενι-γκαλά τού Καρσί. "Όλοι οι κύριοι με σμίκιν. Μερικοί
ξένοι με φράκο. "Η κυρίες γενικώς με τουαλέττες έξωμες χορού.

— Μερικοί σμίκιν έχονται άργά μετά από ιδιαιδικά γυναικα και
χορούς, φέρουσαι βουκιμίες σοσι και φορέματα νόν-πλός-ούλτσι σά

— Διακρίνομεν κ. και κ. Κάσδαγλη ιδιότυπη φυσιογνωμία με-
λαγχροινή με καπλίνα μαλλιά φέρουσα τουλέττα κόκκινη, κ. και
κ. Παπάγου τουαλέττα βελουδένια επίσης κόκκινη, κ. και κ. Σ.

Στάξιον ωραιότατη με τουαλέττα άλυστοστή μαύρη ζωρέτζι, κ.
και κ. Α. Σκουζέ συμπαιδιστή, όφαια χηρσα μαλλιά κτενισμένα

κοτσίδα γύρω από τó κεφάλι, τουαλέττα άσυνείδητη από μουσα-
λίνα μορνοτόρ έμπριμ λουλουδία καρφέ, κ. και κ. Λεοντοπούλου

πολύ έκφραστική φυσιογνωμία και ζωρότα χαρακτηριστικά τουα-
λέττα μαύρη, κ. και κ. Μαλαμίδη, κ. και κ. Μ. Μεταξά, κ. και κ.

Δ. Μεταξά, κ. και κ. Λυκουρέζου δεινός χορευτής κ. και κ. "Αλεξού,
κ. και Δες Λιάμπεη κ. και κ. Μεζίνη κλπ.

"Η Μονταίν

πορτα να έχω εγώ, ένα ψίχουλο, με τόν πρόεδρο τού Συμβουλίου πού
δέν τόν είλ' άντιρρηση ποτέ μου; Μήπως είχα κάνει καμμία παρα-
τασία στην έκτέλεση των «καθηκόντων» μου; "Εκαμα μία σύντομη
άναστροφή και δέν ήδα τίποτα στο παθητικό μου. Τό φάσιμο
τοτό έμοιαζε με τή μανία πού έχουμε καμμία φορά όταν λαβαίνουμε
γνώμια, να πολεμούμε από τó πανώγραμμο να μαντέψουμε ποιός
είν' εκείνος πού μās γράφει. Τι σφισσογυρίζεις τó φάκελλο και άρα-
δαίσεις όνόματα; Σκίσ' τον και τέλειαν. "Ετσι λοιπόν κατέβηκα
τρέμοντας στο γραφείο, όπου με περιέμεναν όρθιοι ο γέρο-Μιστριώ-
της και η διευθύντρια. "Από τó τρίγωνό μας, οι δύο τούτοι ήταν άστέ-
ρες πρώτου μεγέθους κι' εγώ ένα μα ρυνό-μακρυνό και άσημαντό
αστέρι πού τρεμόβυνε κατάχλωμο. Δέν ξέρω τί γινόταν μες την
αγνή των δύο προϊσταμένων μου και άν έπροκάλεσε τή συμπάθειά
τους η ταρτημένη μου όψη. "Η αλήθεια είναι πως ο γέρο-Μιστριώ-
της με ύπαδέθηκε με μία ευγενικά άποστροφή πού μου διέλυσε
τους φόβους μου και μ' έκαμε να χαρώ και να ήσυχάσω. «—Σε συγ-
χαρώ, μου είπε, διά τó ποιητικόν σου τάλαντον. "Από πότε άρχι-
σας, παιδί μου, να γράφης;» «—"Από τή μαθήτριά», είπα και τότε γύ-
ρσα καινούττα με χαρά τή διευθύντριά μου. "Η ματιά της μεδέρισε.
«—Είγες, έξακολουθήσες ο γέρο Μιστριώτης, αλλά...»

Αυτό τó «αλλά» ήταν συνέχεια της διευθυντικής ματιάς πού μ'
έκανε στά δύο. "Όλη μου η χαρά κρεμάστηκε σέ κείνο τó «αλλά»
σάν κάτι τ' έωτάνο πού κρέμεται να πέση απάνω απ' τó γκρεμό.
Και τότε άρχισε ένας έξαφαιμος, όπου έξεχώριζε τις λέξεις: «δη-
μοτική», «νύμφη», «οχλοειδής», «όλεθρος», «κατρίξ»... Θεέ και
Κύριε! Εγώ ήμουν ο φοβερός αυτός έχθρος της γλώσσας και της
πατριδας; Κόντευα να τó πάρα απάνω μου, όταν τó τέλος τού
επισημητικού έκλεισε με τή φράση τούτη: «...διότι, άν έξακολουθή-
σης την τακτική αυτήν, πιθανόν να χάσης την θέσιν σου.»

Οι τοίχοι τού γραφείου έστριφογύρισαν μπρός τα μάτια μου και
όταν έβρεγα, άκουσα τή διευθύντρια, πού ως τότε δέν είχε βγάλει
μυιά, να μου λέη: «—Αυτό να μίν τ' έχάστες». "Η φράση έτούτη
ήταν σά να πούμε ή έπίσημη σφραγίδα στο έγγραφο πού θά λί-
θαινα: "Τό Δ. Συμβούλιον κ.τ.λ.» συνελθόν κ.τ.λ., μετά λύτης
το άναγγέλλει ύμιν, ότι απαλλάσσει ύμεις των καθηκόντων σας
ως διδασκαλίσσης κλπ., και όρίσσε τήν σφραγίδα πού γύρω-γύρω
γράφει με τά μαύρα, καλποτυπόμενα της γράμματα: «Αυτό να μίν
τ' έχάστες». "Ενας τέλειος λόγος πού λέγεται σέ παρόμοια περι-
πτώση από τή γυναίκα σέ μίαν άλλη γυναίκα, είναι μαχαίρη κι'
έχει βαθύτερη σημασία απ' όση θά είχε άν τόν έλεγε ο άντρας.

"Όλη εκείνη τη νύχτα έμεινα άγρυπνη, τουρτουρίζοντας άπο-
την άνομία, με τά μάτια στεγνά, προσέχοντας να μίν πάρη και
είδηση στο σπίτι, να μίν τρομάξω τή μητέρα μου και την
άδελφή μου πού είχαν καταμσθή οι καθημέρες και οι δύο απάνω
μου. Καταρνούμεν την ώρα και τή στιγμή πού άποφασίζω να έ-
δώσω τó βιβλιαράκι εκείνο και μες στο χειμωνιάτικο σκοτάδι τó
νωαυδα να βαρύνη σάν επιτύμβια πλάκα απάνω μου. Κανείς δέ
θά μπορούσε να με πείση ότι δέν έπεριτε να φορβίμαι τόσο πολύ.
"Εγώ την παιδί μου την είχα κι' όλες σίγουρη και συλλογίζομεν
πάλι τή μαθή άπείλεια πού θάζωνε τó σπίτι μας.

Τά πός ήτην η άλλη μέρα στη δουλειά μου, εγώ τó ξέρω! μά
τά πός δέν έκαθα τίποτα, όταν μου είπε πάλι περνώντας τυχαία
ο γέρο-Μιστριώτης «χθές εις την «Αστραπή» έδιάβασα ένα ποιήμα
σου, αυτό δέν τó ξέρω. Με τή νεανική μου άπειρία άρχισα να φαν-
ταζομαι στί σφαρά, πως κάποιος κακότροπος Μαίρη πού της έδινε
μορφή γράς έδοντιασμένης, έβάλληκε σάνει και καλά να με πε-
τάξη από τή θέσιν μου, να στερήση τó σπίτι μου από τó καθημέ-
ρο ψωμάκι. Τρέμοντας, θυμωμένη, έγραφα στον κύριο Γιολλάση
να μίν ένασάφην στίχους μου από τά «Χρυσάνθεμα», γιατί, χωρίς
νó τó θέλω πού κάνει κακό. Ποιος ξέρει τί να ύπάρθε ο άνδρας;
η αλήθεια είναι, πως άκουσε την παρακάλησή μου.

"Ετα, να κάμωτο καλό βουβάθηκα κυριολεκτικώς και μόνο
άκουσα να παίγν πάλι θάρος, όταν ο νέος έπόπτης τού σχολείου
μας, ο κύριος Γ. Κατζήδακας, μου είπε κάποτε, σέ μία στιγμή πού
παρέδιδε: «—Σεις γράφετε εις την δημοτικήν...» Τάχα, κυρι-
ναι, μπροστά τά λόγια μου. "Ο άνθρωπος εκατάλαβε την ταραχή
μου και μου είπε χαμογελώντας με άπειρη καλωσύνη: «—"Ωραια,
παίδια... καλά, πολύ καλά...» "Επέρσαν από τότε πολλά χρόνια! η
νύχτα όμως της άγωνίας εκείνης μου άφησε ένα χτύπο στην καρ-
διά πού με πνάνε πολλές φορές απάνω στο πρωτόπλιν.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Ανέκδοτα των κ. κ. "Αγγέλου Τα- νάρη, Μήτσου Μυράτ, Μένου Φιλήτην και Μαρτίου

Βαρβούλη. "Ο κ. Τανάρης στήν Πορτογαλίαν.—"Ε-
στρατείες μέχρι Σιντράς: «...Απαγορεύεται!...». Το
γεμίζω. "Η κατάπληξις των "Ελλήνων άξιωματικών.

«...Πού την έφερε ο κ. Τανάρης την Βασιλίσσαν της
Πορτογαλίας κι' έπιασε κουβεντολόι μαζί της;» "Ο κ.
Μυράτ στο Παρίσι. Τά έλέθρια άποτελέσματα της σπα-
τάλης του. Στο τράινο με κενόν τόν στόμαχον. Μία
συνήρεια έμπνευσις. "Όπου οι "Αργεντινοί τού προσέφε-
ρουν... γεμίζω! "Ο κ. Φιλήτης και η δημοτική. Τό "Τα-
ξίδι τού Ψυχάρη πού τού δημιούργησ' ιστορίες. "Η

αυτοκραντία των καθερευουσιάνων. Τραγικώς περιπέ-
τειες. Στά μπουντρούμια των τουρκικών φυλακών. "Ο

κ. Βαρβούλης στο Παρίσι. Μία φιλολογική συγκέντρω-
σις στο σπίτι τού Γάλλου ποιητού Πάλ Φέρ. "Όπου

ζητούν από τούς κ. κ. Σκίπην και Βαρβούλην ν' άπαυ-
γίλουν άρχαίους "Ελληνες ποιητάς. "Ο κ. Σκίπης...

σινά! Και ο κ. Βαρβούλης απαγγέλει τó... "Πάτερ

ήμω! Οι Γάλλοι... ένθουσιάζονται!... κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Ναί... Μά δεν καταλαβαίνεις ότι η κόρη μου, σάν Ισπανίδα καθολική που είναι, πως θ' απαντήσει σε μιά τέτοια πρόταση;...
— Ναί, αλλά, απάντησε ο Πλουσέτ, ο κόμης Γοδεφρίδος κλίνει προς τους αρετικούς...

— Μπα, δεν τ'ο φαντάζομαι! Έκανε ο Κορνεύς με απορία: αυτός ο τόσο αξιολύπητος άρχοντας, ο τόσο λαοφιλής να είναι με το μέρος αυτών των καταραμένων νεοτεριστών!
— Γιατί όχι; είπε ο Λορέντ, κ' εγώ βρήκα πολλά καλά στη νέα άρεση...

Το πηρούνι του Κορνεύς έφύγε από τα χέρια του.
— Και σεις! φώναξε. Σας πείσαν και σας με το δηλητήριο τους; Φοβόν ούρανε! Έφτασε λοιπόν η συντέλεια του κόσμου;

— Φτάνει! Φτάνει! απάντησε ο Λορέντ, άς μη κακίωνουμε, καλέ μου γείτονα! είμαι καλός καθολικός και καλός καθολικός θά πεθάνω... Και τώρα άς τ' αφήσουμε αυτά κ' άς πνέσουμε τις ιδέες μας μέσ' στο φάι και το ποτό...

Ο Πλουσέτ, βλέποντας το δυσάρεστο δρόμο που είχε άρχισε να παίρνει η συζήτηση, έπικρότησε την ιδέα του. Και είχτηκαν κ' οι τρείς στα όρεκτικώτατα φαγητά που ερχόντουσαν το ένα μετά το άλλο και στα έλεκτά κρασιά.

Όσο ο Πλουσέτ φαινόταν στενοχωρημένος γιατί δεν τολμούσε να διατυπώσει την πρότασή του. Ο Κορνεύς άντελήφθη τη στενοχώρια του και είπε:

— Πλουσέτ, παιδί μου, γιατί κατέβασες τα μούτρα σου! Τι παράπονο έχεις; Σπίτι όραίο, μαγαζί πού όραίο, λεπτά άφθονα! τι σου λείπει ακόμα;

— Μιά γυναίκα!
— Μιά γυναίκα;... Διάβολε, θέλεις να παντρευτείς; Αυτό κάνει να σηκώνονται τα μαλλιά του κεφαλιού μου... Άκου με λοιπόν και μένα: μην παντρευτείς και δε θά μετανοήσεις...

— Πρόκει όμως να σάς πω πρώτα... τραύλισε ο νέος, πρέπει να εξομολογηθώ...

— Άλλά δε μπορούσε να πη τίποτε παραπάνω.
— Λοιπόν, δε θά καταφέρεις ποτέ να πεις τίποτε αν δεν ανακατεφθώ εγώ, είπε τότε ο Λορέντ.

— Τότε ανέλαβε εσύ, τραύλισε ο Πλουσέτ.
— Ο Λορέντ έγειρε εμπιστευτικά προς τον Κορνεύς.

— Γείτονα μου, είπα, να σάς πω τι τρέχει με δυό λόγια. Αυτή η ιστορία είναι εδώ κ' έξη μήνες. Θά θυμάσαι που βαφτίσαμε την κόρη μου Όδεττι. Είταν στα βαφτίσια κ' ο φίλος μας ο Πλουσέτ κ' η άνιμά σου η Μαγδαληνή... Λοιπόν, από την ημέρα αυτή ο φίλος μας κ' η άνιμά σου άρχισαν ν' αγαπιούνται... Αυτός είναι εικοσάδυό χρόνων κ' η άνιμά σου δεκαεφτά... Στεφανώσε τους και γίνονται έγω κομπάρσοι...

Βαθεία σιωπή διαδέχτηκε τη σύντομη αυτή δημηγορία.
— Ο κύριος Κορνεύς έμεινε άκίνητος στην πολυθρόνα του.

Κοιμήσε δυό τρείς φορές το κεφάλι του αν να ήθελε να απαντήσει και άξαφνα άρχισε να ροχαλίζει. Είχε αποκοιμηθεί. Τότε όμως μια ύποπτος όχλοβή άκούστηκε απέξω.

— Όλοι έτρεξαν προς τα παράθυρα και την πόρτα. Ο δρόμος ήταν έρημος, μα η όχλοβή πλησίαζε όλοένα.

— Άξαφνα από τη γωνία ενός δρόμου προβάλε ένας άντρας πελιδνός, βλοσυρός, με τα μαλλιά του άνορθωμένα, με τα ρούχα του κουρελιασμένα.

Τα τρομαγμένα βλέμματά του άντικρουσαν τους φίλους μας που τον κοιτούσαν περιέργοι. Με μιά όρημ άπελαστική, έτρεξε προς αυτούς, έσπρωξε την πόρτα, την ξανάκλεισε πίσω του, έμπηκε στο ζυθοπωλείο και στηρίχτηκε σ' ένα καθίσμα άσθμαίνοντας, κατατρομαγμένος.

— Τι είναι; τον ρώτησε ο Πλουσέτ. Τι ζητάει;
— Ο άγνωστος έφερε τα δυό του χέρια στο λαιμό του και με δυσκολία άόρυσσε αυτή τη λέξη:

— Άσουλ!

Την ίδια στιγμή το ποδοβολήτο του όχλου πλησίασε και σε λίγο άκούστηκε έξω από το ζυθοπωλείο.

— Ο νέος έπεσε γονατιστός.
— Με είδαν που μπήκα μέσα, τραύλισε. Θά με σκοτώσουν.

Μόλις είπε αυτές τις λέξεις το ρούτι της πόρτας άντηξε με πάταγο κ' ο Γουλιέλμος Λορέντ έπλησίασε τον άγνωστο και τον ρώτησε:

— Ποιός είστε, κύριε, και γιατί σας κυνηγούν;
— Άλλά εκείνος δεν απάντησε! έλιποθύμησε.

Ο Γουλιέλμος τον μετάφερε στο βάθος της κάτω αίθουσής, τον έάπλωσε σε μιά έδρα, και αποσπώντας με προσοχή τα κουρέλια του που είχαν κολλήσει στα ρούχα του, έθύνασε το κορμί του.

— Διάβολε! είπε, να ένας ευγενής που άργει να συνέλθει. Τρέχει, δλονύχτι, φέρει γρήγορα νερό, λάδι

και λινόπανα.

— Όλ' αυτά έφείθηκαν άμέσως στο Λορέντ, που ήσυχος άκου πάντοτε, άρχισε να περιποιείται τον άσθενή του.

— Όστόσο τα χτυπήματα άντηχόσαν τώρα δυνατότερα στην πόρτα.

— Ο Πλουσέτ συνοφρυώθηκε! έβαλε σε μιά γωνιά τη σιδερένια του ράβδο και με το χέρι του στο πηγούνι άρχισε να σκεπτεται.

— Τώρα η πόρτα έσάλευε από τα χτυπήματα.

— Και ο Πλουσέτ άνοιξε.

Το άποφασιστικό πρόσωπό του άνησύχησε για μιά στιγμή έκτος που χτυπούσαν και κατέβηκαν τις τρείς έξωτερικές σκάλες τις πόρτας που είχαν άνεβεί. Από το ύψος των τριών αυτών σκαλωσιών, ο ζυθοποιός ύπερχειζε του πλήθους που χειρονομούσε κ' έφώναζε, μεταξύ του όποιου διάκρινε κάμπολλους διαμαρτυρημένους.

— Τι θέλετε; ρώτησε ήσυχος, και τι σημαίνει αυτός ο όρμος Συγγνώμη, κύριε Πλουσέτ, απάντησε ένας από το πλήθος, δε θέλουμε έσας. Σέρουμε ότι είσθε τίμιος άνθρωπος, αν και καθολικός... μονάχα διώχτε αυτόν τον άθλιο που κατάφερε στο σπίτι σας και θά σάς αφήσουμε ήσυχο;

— Και τί κακό σάς έκανε;
— Διατάραξε τη λειτουργία μας κ' έβρισε και χτύπησε τον δάσκαλο μας.

— Κάτω ο ιεροσούλος! φώναζε ο όχλος. Παράδωτέ μας τη άσβεση!

— Και αν σάς τον παραδώσω; ρώτησε και πάλι ο Πλουσέτ, αν θά το κάνετε;

— Θάνατος! έφώναζε το πλήθος.

— Ο Πλουσέτ έστρεψε το κεφάλι του προς την κάτω αίθουσα όπου ο φυγάς είχε άρχισε να συνέχευται. Είχε καρφώσει χίτρινα, φλογερά, άνησυχά και ίκετευτικά τα μάτια του προς αυτούς.

— Ο Πλουσέτ στράφηκε τότε προς τους μετασχηματιστές:

— Θέλετε να κάνετε πέντε λεπτά όμοιοη; ρώτησε.

— Έστω, απάντησαν, αλλά όχι πού πολύ.

— Καλά, θά σάς απαντήσω.

Και έμπηκε μέσα στο σπίτι.

XI

Δύσκολη φιλοξενία.

— Ο δόν Διάξ είχε συνέλθει πιά έντελώς και είχε άκούσει δλόκληρη τη συνομιλία του Πλουσέτ και των δικωτών του.

— Γι' αυτό, όταν τον είδε να πλησιάζει, τραύλισε τότε:

— Καταλαβαίνω! βρίσκετε έκκλινση στην παρουσία μου εδώ. Πρέπει να φύγω...

— Κάνετε λάθος, φίλε μου, απάντησε ο Πλουσέτ: δεν θέλω να ποτε άλλο παρά να σε γλυτώσω και θά βάλω γι' αυτό όλα μου τα δυνατά. Άλλά πριν εκθέσω σε κίνδυνο τη ζωή μου και τη ζωή των φίλων μου και των ύπηρέτων μου, θά ήθελα να μάθω για ποιο λόγο σάς καταδιώκουν! αυτό μόνο.

— Κύριε, απήντησε ο δόν Διάξ, αυτοί οι μανιόμενοι σάς είπαν την αλήθεια. Είμαι ξένος και μόλις προ μίας ώρας έφτασα στην Τουραρίνη. Η τύχη μου, δυστυχώς, μ' έφερε μέσα σ' αυτούς τους αρετικούς. Άκουσα τον ιεροκήρυκά τους να προσβάλει την Παναγία και τους Άγιους, δε μπόρεσα να κρατηθώ, τον έβρισα και σήκωσα το χέρι μου και τον χτύπησα.

— Διάβολε! είσαι ξυπνητός βλέπω, είπε ο Λορέντ, με κάποια ειρωνεία.

— Ο Διάξ μπερδεύοντας την αλήθεια με τα ψέμματα άποτέλειαν την ιστορία του έπεισοδίου του, έδωσε στον έναν τον το πρώτο όνομα που του ήρθε στο μυαλό του και σοφίστηκε χίλιες δυό πεντέτες για να προκαλέση ύπερ αυτού το ενδιαφέρον του Πλουσέτ.

— Αυτό είναι έλο; ρώτησε ο Πλουσέτ.

— Ναί, στην τιμή μου και στη σωτηρία της ψυχής μου, απάντησε ο Διάξ.

— Καλά! έλάττω ότι θά μπορούσαμε να σε σώσουμε από τα νύχια τους.

— Ο Πλουσέτ φώναζε τον ύπηρέτη του, του είπα κάτι σ' αυτά κ' άνοιγοντας πάλι την πόρτα παρουσιάστηκε μπρός στο πλήθος που περίμενε άφωνο, αλλά πάντα άπειλητικό.

— Έ, λοιπόν; του φώναξαν μόλις τόν είδαν.

— Καλά, απάντησε, ο ευπατοίδης αυτός άναγνωρίζει ότι έβρισε τον κύριο Άμβρόσιο Βίλλ και είναι έτοιμος να ζητήσει συγγνώμη.

— Δεν πρόκειται περί συγγνώμης! Έμεις θέλουμε να τιμωρηθώ.

— Αιτιατόμει δικαιοσύνη, εκδίκηση!

— Ο Πλουσέτ απάντησε χωρίς να σαλέψει από τη θέση του:

— Εκδίκηση;... Άλλά δεν εκδικηθήκατε;... (Άκολουθεί)

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΤΑΝΕΥΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΣ ΤΟΥ „ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ“ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Πρέπει όμως να είμεθα άποσοδήποτε έπιφυλακτικοί μαζί του.
— Βεβαίως. Εγώ δεν λέγω ότι σκέπτομαι παρά μόνον σε σάς, προσέθεσε ο ιατρός. Πρέπει να έχουμε όπ' όλην, ότι ο κ. Τρελόνη θά ξυπνήσθ από τόν ύπνο του. Δεν πρέπει να υποθέσθ ότι άναμνηχθήκαμε σάς ύποψείας του.

— Μείνετε λίγο, γιατρέ. Θά πάμε να καπνίσουμε μία πίπα μαζί του και θά μιλήσουμε για την ύπόθεσι που μας ενδιαφέρει.

— Έπήγαμε στο δωμάτιο του Ντόου και πήραμε μαζί μας τον κ. Κορμπέκ. Ημεις Τρελόνη είχε δεχθεί έξελξη την ώρα κάποια φίλη της.

— Νά σάς πω, δεν έχω μεγάλη έμπιστοσύνη στην Άστυνομία, μιάς είτε ο Κορμπέκ. Αποδομιά που άφίνο τις λάμπες στα χέρια της!

— Σε λίγο ο Κορμπέκ άρχισε να συνομιλή φιλικώτατα με τον γιατρό. Προσέφεθη μάλιστα να μιάς βοηθήσθ εις ότι θά του ζητούσαμε.

— Ο γιατρός του είπα έξαιργα:

— Κύριε Κορμπέκ, μπορείτε να μιάς μεταφράσετε μερικά ιερογλυφικά, από αυτά που βρίσκονται εδώ μέσα;

— Εύχαριστώ, εάν μπορώ. Θά δοκιμάσω τουλάχιστον. Ποιά είναι αυτή η έπιγραφή που θέλετε να σάς μεταφράσω;

— Είναι δύο, απήντησε ο γιατρός. Άς άρχίσουμε όμως από την έπιγραφή της μούμιας του γάτου, που βρίσκεται στο δωμάτιο του κ. Τρελόνη.

— Ο κ. Κορμπέκ έκούνησε το κεφάλι.

— Όχι! είπε. Αυτό δεν μπορώ να το κάμω! Είμαι δεμένος σε τρόπο, που δεν μπορώ να φανερώσω τα μυστικά, που βρίσκονται στο δωμάτιο του φίλου μου!

— Ελάτε δέμενος; είπε χαμηλοφώνως ο γιατρός.

— Μή με παρεξηγήτε! Δεν είμαι δεμένος κατά τρόπον όρισμένον. Θέλω όμως να σπασθώ τα μυστικά του κ. Τρελόνη και δεν μπορώ να μιλήσω επί του παρόντος για μερικά άντικείμενα, που βρίσκονται κοντά του και τα όποια έχουν ένα άρισμένο σκοπό.

— Ο κ. Τρελόνη είναι ένας σοφός, ένας μεγάλος σοφός. Εργάστηκε πολλά έτη για να φθάσθ σ' έναν όρισμένο σκοπό. Δεν παρέλειπε τίποτε για να έπιτύχθ αυτόν τον σκοπό του. Όφτε κινδύνους, ούτε εργασία, ούτε έξοδα. Τώρα δε έφθισται στο σημείο να πάρη την θέα που του άξίζει μεταξύ των σοφωτέρων και μεγαλειωτέρων έρευνήτων του αιώ-

νος του. Και όμως, άκριβώς αυτή την έπισημη στιγμή, τον χτυπά μιά άγνωστη δύναμις. Λοιπόν μή με παρεξηγήσετε.

— Σας είπα, ότι ο κ. Τρελόνη είχε μεγάλη έμπιστοσύνη σε μένα. Αυτό όμως δεν πρέπει να σάς κάμω να υποθέσετε, ότι γνωρίζω λεπτομερώς τον σκοπόν του και τα σχέδιά του. Γνωρίζω μόνο τας μελέτας του, τας γνώσεις του και τα ιστορικά άντικείμενα, στα όποια άνιέρωσες τας έρευνάς του και την ζωήν του, με άξιοδωμστη έπιμονή και ύπομονή. Έκτός αυτού δεν γνωρίζω τίποτε. Είμαι όμως πεπεισμένος, ότι έχει κάποιον άρισμένο σκοπό. Γι' αυτό, φαίνεται, τον χτυπά τώρα η μυστηριώδης δύναμις, την όποια άγνωστούμε. Σας παρακαλώ λοιπόν να ένθυμηθτε, κύριε, ότι έσσεβάσθην τας έπιθυμίας του. Και παρακαλώ και σάς να κάμετε το ίδιο.

— Ήμνησε με μεγάλην άξιοπρέπεια. Και άπέσπασε την έκτίμησι του γιατρού, καθώς και την ιδική μου. Σε λίγο εξακολούθησε:

— Είμαι πεπεισμένος: εν τούτοις ότι και οι δύο σάς είπατε πρόθυμα να τον βοηθήσετε, καθώς και την κόρη του μου έλάττωε μιά έκφραστική ματιά—κατά τρόπον άλτρονιστικό και τίμιο. Σ' ότι λαλούν δύναμι θά σάς βοηθήσω μ' όλην μου την καρδιά, αν και άπαιτούν γρήγορ και τρομακτικό μυστήριο. Γιατί ο κ. Τρελόνη κοιμάται τούτες τις ώρες; Τώρα; Ποιός τον κοιμώσε; Ποιός τον χτύπησε με το μαχαίρι; Ποιά φαντασμα, ποιά ψυχή βγήκε από τον Άδη και γράφει εδώ μέσα; Πρέπει να το μάθουμε.

— Έφτασα στην Άγγλία γεμάτος ένθουσιασμό, γιατί κατόρθωσα, να έπιτύχθ στην άποστολή, την όποια μου είχε αναθέσει. Κατόρθωσα να το φέρω θά άντικείμενα, που τοδ έχρειάζοντο για τον σκοπό του. Έλάττω ότι θά πραγματοποιήσω μ' αυτά τον σκοπό μου... Και όμως... Είπε φριχτό! μα τον εύρηκα σε μιά κατάσταση άνησυχίας, άκαθώς μιά τέτοια έπίσημη στιγμή. Γιατρέ, είπατε έπιστομην, είπατε ένας έβρυνος και ικανός άνθρωπος. Δεν έπαυσε κανένας λοιπόν τρόπος που να μπορεί να ξυπνήσθ αυτόν τον άνθρωπο από αυτόν τον άφύσικο ύπνο;

“Η μίς Τρελόνη είχε δεχθεί κάποια φίλη της.”

τι πρέπει να γίνει. Έπιστομην ήσυχος εν τούτοις στο σπίτι σας, γιατρέ. Έσείς, κύριε Ρόξ, είπατε άπαραίτητος εδώ. Θά μείνετε άπόψε στο δωμάτιο του άρρώστου. Εγώ θά πάω να μείνω λίγο στη βιβλιοθήκη. Θά σάς είπω μερικά πράγματα, που δεν γνωρίζετε. Θά σάς διαβάσω μερικά κεφάλαια μιάς άγνωστης ιστορίας, που θά σάς ενδιαφέρει πολύ. Όρεθονάρ λοιπόν...

— Όταν έμεινα μόνος σκέφθην, όσα είχαμε είπει προηγούμενος. Γύρω μου ύπηρχε σκοτάδι, και άγνωστο κίνδυνοι. Τι θ' άπόγινεταν άραγε. Πώς θά τελείωνε η ιστορία αυτή; Έπληγα στο δωμάτιο του άρρώστου και σε λίγο έφθασε εκεί ο κ. Κορμπέκ μ' ένα βιβλίο στο χέρι. Το έβαλε στα χέρια μου και μου είπα:

— Αυτό θά σάς βοηθήσθ να ένοησέτε πολλά πράγματα. Αυτή έφάπτεται και τον κ. Τρελόνη. Είπατε για σάς μεγάλο ενδιαφέρον, είμαι βεβαίως. Θά σάς διηγήσθ στο μυστήριο, ίσως... Στο τέλος όλης αυτής της ιστορίας, αν ένοησέτε ένας από μιάς εδώ μέσα κατόρθωσθ να φθάσθ ποτέ στο τέλος.

— Προχώρησε ως την πόρτα και προσέθεσε:

— Πρέπει να σάς είπω ακόμα κάτι. Ο ντεκεντίβ είναι πολύ καλός κύριος. Μετανοώ για την ιδέα που είχα γι' αυτόν. Η καλλίτερη άποδοτις είναι ότι πηγαίνω να κοιμηθώ, ήσυχος και άφύγνο τις λάμπες μαζί του.

— Όταν έφυγε έπληγα το βιβλίο μαζί μου, έφάπτεται τη μίσσα μου, και εκάθησα ως φάλας στο δωμάτιο του άρρώστου!

(Άκολουθεί)

ΛΑΪΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΖΑΝΤΑΧΑΡΗΣ

[Θρακικό παραμύθι]

(Συνέχεια και τέλος)

Πού το είχαμε αφήσει; "Α! Ναι. Το καλό χορτάει η Ψωμοφίλη, μόλις είδε ότι γελάστηκε από της Στριγγλας. Μάγισσας την κόρη, και έχασε το βασιλοπούλο, το γάμο και τα κόπια της, πήρε και συμβουλευτήκε το μαγιστή, και της είπε να μαγειρευθεί.

Τό σχοινί, και την συμβούλευσε να χρεμασθή. Και την πέτρα, που έπεμνε εις την ύπομνη. Μά να πάλι το πουλάκι, απ' όσω στην κληματιά και πάλι κελαιδούσε.

Καλή 'σαι και καλά κεντάς,
με προκοπή και χάρη,
μά, κόρη μου, μίν κάθεσαι
άν δες τον Ζανταχάρη.

— Τι να κάμω; ρώτησε το πουλί, ή κοπελιά.
— Να φτιάξεις, της είπε, τρία ζευγάρια παπούτσια αιδερένια, και να τραβήξεις, να πιάς... κι' αυτά θα λυθούν και συ θα πηγαίνεις, θα πηγαίνεις, κι' αν κάμεις δι' πρόχει, θα τον βρεις.
— Και που ξέρω τον δρόμο;
— "Ο «κατσουλέρης» το πουλάκι, πούνε κάτω στην αυλή, θα πιά μ'προστά, και συ όλο και από πίσω... κι' από πίσω...
Σηκώνεται, μπροστά ο κατσουλέρης, πίσω αυτή:

Δρόμο πέρνει, δρόμο αφήνει
τά κακά της μοίρας, δεν τ' αφήνει.

Πέρασε βουνά, λαγκάδια, δάση, θάλασσες και ποταμούς, έλυσαν τα παπούτσια, μά ο Ζανταχάρης, πουθενά! Κοπιάζε και έτρωγε σιναπόπορο, για να της δώσει ζωή και δύναμη με την πόρα του για δρόμο και έβρινε νερό, κάθε πρωί, απ' τις δροσιές των φύλλων. "Ετσι έφτασε σ' ένα φουόντο. Εκεί ήτανε μια γυναίκα που φρόνιζε με τα χέρια της και «πνίγε» με τα βούζια της. Μά ήτανε ο φουόντος της σφιστός. Φοτιά δεν είχε κι' έσκαζε!

— Και τί θα φαν το βράδυ, οι άντρες-ομένοι που θα ρθούνε.

Τότε το χορτάει δίνει την «καυσι» από τον σιναπόπορο και άναψε και φλόγισε ο φουόντος.

— Τι καλό θέλεις να σου κάμω, για το καλό που μου κάμεις;

— Πού είναι ο Ζανταχάρης, ξέρεις;

— Έγώ δεν ξέρω. Αλλά βλέπει ξενίνο το «ηλό», και πάνω, στίει: "Εκεί άπάνω στα κεραμίδια κάθεται μια πικραμένη Δράκισσα και κάνει αδράχτι. "Αδράχτι χρεμετά κάτω στην αυλή. Εκεί κοντά είναι μια σκυλιά με «ζονιμένα» σκυλάκια. Σκύ να μη φας από αυτά. Γιατί ή κλάρες της σκυλιάς, δεν είνε από έσλο, παρά από πεθαμένους κόκκαλα. Καθώς γνέθει ή Δράκισσα τ' αδράχτι άνεβοκατεβαίνει. Μόλις πάλι, καταβή, θά καρφώσης στην άκρη του ένα σκυλάκι. Θά ξανακαταβή θά βάλεις άλλο σκυλάκι. Τρεις φορές. Και τότε ότι σου πει, θά κάμεις.

Τραβάει το χορτάει, κάνει ότι της είπεν ή φουονάρισσα και στην τρίτη φορά άκούει την Δράκισσα, να φωνάζει από πάνω:

Πούδς με γλάνε, να τον γλάνε,
Καλό μεγάλο να του κάνω.

Τότε το χορτάει άνεβη άπάνω και ή πικραμένη γοηά του είπεν:

Καλά, αν είσαι άξια και καλά,
θα ιδής του γιουδ' μου το φίλι,
και της μανούλας την εύχη.

— Θά είμαι, είπε το χορτάει.

— Πάρε εκεί στην χαλινούσα πέντε ψάρια, να τα τηγανίσες και άτρίγανισα να είνε!

Τό χορτάει κάθισε και έβλεπε.

Μά να πάλι το πουλάκι. "Τηγανισέ τα, της λέει, από την μία μεριά και άφισέ τα άτρίγανισα από την άλλη.

Σάν το είδε ή Αράκινα, έθαύμασε και είπεν:

Γιά μάγισσας δυχατέρα είσαι,
για μάγια ξέρεις,
για του γιουδ' μ' του Ζανταχάρη
αδμήνεια έχεις!...

— Πάρε τα πάντα να τα πλύνεις κι' άλωνα να είνε.

Πάλι της είπε το πουλάκι, έβλεπε τα πάντα απ' έξω και τ' άφισε άλωνα από μέσα. Πάλι ή γοηά έθαύμασε:

Γιά μάγισσας παιδι 'σαι,
για μάγια ξέρεις,
για του γιουδ' μ' του Ζανταχάρη
αδμήνεια έχεις!...

Τέλος πάντων αφού την δοκίμασε πολύ, την άγάπησε και την έχασε κόρη της. "Η Ψωμοφίλη, της είπε ποιά είνε, τί θέλει, τί ζητά; Τότε της είπε και ή γοηά, ότι ήταν ή βασίλισσα, του Ζανταχάρη ή μάνα, και όλος ο τόπος έχει ήταν το βασίλειό της, μά ή Στριγγλα - Μάγισσα την μάγεψε, την έχασε δρακόντισσα και την έβρινε να κάθεται, σάν κουκουβάγια, στού παλατιού την στήλη, γιά να γνέθει, γιατί έμπόδιζε τον γιό της, να στεφανωθεί την κόρη της. Μόνον αν έτρωγε, από τ' άνδρός της του βασιλέα τα κόκαλα, μέλι, τα μάγια θά ξεθαλύνοντανε γι' αυτή. Τα κόκαλα πως σως έγιναν σκυλιά, με σκυλά φορτωμένη, σκυλά γεμάτα από μέλι της καρδιάς. "Ετρωγε και ξαναέτρωγε αυτή τ' αδράχτι της, να πιάσει κανένα σκυλό, μά όλο άδειο γύριζε. "Ανδρωπος δεν ήταν γιά να την βοηθήσει. Τα σπίατα της Πολιτείας, τα έχανε κλαριά και τους άνδρωπους πέτρες. Ούτε πουλιά, ούτε πεταλούδες, ούτε ζουζούνα, ούτε μυχμυγκούς, ούτε κανένα ζωντανό δεν άφισε στον τόπο. Τις πεταλούδες τις είχε κάμει χαρολούλουδα, τα πουρνάρια άγροκάνανα, τους χαλολιάννους μωθρα βασιτριάδες, τις σφήκες άγρίαινα σέ «σαλιά» και τους φύλλους σκόνη...

Ούτε κανέναν να περάσει, διαβάτης, στρατοκόπος, θά μπορούσε. Πέρα εκεί στο φουόντο, που ήταν λιμάνι μά φορά, σαράντα άνδρωπους έβγαλλε και φυλάνε μη διαβούνε άνθρωποι ή πουλιά, διαβάτης, στρατοκόπος, πεπομένο ή εοπετό...

Τον Ζανταχάρη, τον έχει κλεισμένο μέσα σ' ένα καρύδι, που δεν έχει τρύπα, ούτε καν κλειδί. Κάθε χρόνο τον ρωτάει για την κόρη της:

— Θά την στεφανώθης, γυναίκα θά την πάρης;

Κι' όσο εκείνος λέγει όχι, τόσο και το καρύδι του χαρδιού χοντράνει!...

Η κατάρη αυτή του χαρδιού, όσο μεγάλη και βαρειά κι' αν γίνεται, μόνον με κόκαλα γονιών, θά σπάσει. Την συμβούλευσε λοιπόν, να πάρη δυό κλάδους την σκυλιάς χωρίς να φοβηθή αν είνε κρύος, σάν πεθαμένα κόκαλα, είνε «κόκαλα γονιών», να να χτυπήσει τρεις, την ώρα που ή μέλισσα γεννιάει το μέλι, δηλαδή το δειλινό, και να είνε τρεις φορές, κατάρη της την πουλιά:

Η Στριγγλα σέ ζυλόδεσε
τά γονικά σέ σπάνον
καρποκλεισμένη ή φυλάκι,
κόκαλο τ' άντικλειδί,
χωρίς κλειδιά και κλειδαριά,
άνοιγει το σεντούκι.

"Ετσι κι' έγινε. Την ώρα που βασίλευε ο ήλιος, κι' ή Στριγγλας τρώνε χόμα, γιά ν' άνέβρινε στη γη, βρήκε καρύδι ή κόρη, που ησε το καρύδι, εκείνο άνοιξε κι' ο Ζανταχάρης βγήκε. Του λέγει γοηίσσα που είνε, που δείχνει και ένα «μπαγιόνα» (δραμά), του της έδωσε ή μάνα του, ή βασίλισσα, γιά τον δρόμο τους, και φεύγουν.

Σάν άντελήρηθη ή Μάγισσα, τ' έβρινε, ρίχνεται από κοντά γιά να τους πιάση.

Δρόμο πέρνει, δρόμο αφήνει
τά κακά της μοίρας, δεν τ' αφήνει.

Στάθηκαν λίγο να ξεκουαστούν. Άνοιγουνε το δέμα βλέπουν ένα «καλούπι» σαπούνι, μά βοήθεια, μά χέμα κ.λ.π. Δεν αφήθησαν καλά να ιδούν και να ή Μάγισσα κοντοζυγώνει. Δένουν το δέμα γοηίσσα και δρόμο γιά να φύγουν. Καθώς φεύγανε, να και τους πέφτει το χέμα. Βρρρρρρρ! "Εκεί που έπεσε το χέμα, γίνεται μια «Ταλουριά» (δάσος από άκανθώδη δένδρα, «σαφαλαχία»), που δεν μπορούσε κανέναν να τή διαβή. "Ετσι εύρηκαν, και οι δύο τσαν. Μά ή Μάγισσα δεν κάθεται. Ρίχνεται φοτιά και τρέχει δια τα «ταλιά», άνοιγει ο τόπος και περνάει. Σάν τους κοινοζώνουν, πετάνε τα παιδιά, το «καλούπι» το σαπούνι. Γίνεται ένα «καλούπι» (λακούρα) που ζωντανός, ή ζωντανό, ήταν άδύνατο να την περάσει. Φεύγουν πάλι και γλυτώνουνε. Μά ή Μάγισσα δεν στέκει. Γίνεται άδρας παγωμένος. Βορριάς, Θρακιάς και κρουσταλιάς. Παγώνει ή λακούρα και περνάει από πάνω. Πάλιν την βλέπουν τα παιδιά, πάλιν πέρνουν δρόμο. Ρίχνουν την βοήθεια, τώρα και γίνεται ένα «δραμίν» (δάσος), τόσο πυκνό και τόσο σφιχτό, που ούτε άρας δεν περνάει. Μά ή Μάγισσα, δεν κοινοζώνεται. Ρίχνεται φιδί, σφηνεται μέσα στους κομμούς, γλιστράει, σφηνει, φεύγει και να, και τους προφτάει! Άπολιν τότε τον καθορτή, γίνεται λιμνι θιλάσσα πλατιά, μά κι' εκείνη γίνεται φάσι, πετάνε τότε το μαγική μά όμυλη άπλώνεται, μά κι' ή Μάγισσα γίνεται άρας και την σκορπίζει... Νά τους έφτασε!... Πετάει τότε το παιδί τους κλάδους της σκυλιάς, όπου κρατούσε, όταν το καρύδι άνοιξε και καί

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΝΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΑΡΩΝ

ΑΔΥΝΑΜΙΕΣ, ΚΛΙΣΕΙΣ, ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ

"Ο Μοντεσκιέ άισθανότανε μεγάλη δυσκολία εις τó να εκφράση την γνώμην του και τότε μόνον έγραζότανε με κάποια έγκολια, όταν χτυπούσε την άκρη του ποδιού του άπάνω στο έδαφος.

"Ο Βυρών δεν ήδύνατο να γράψη ούτε ένα στίχο, αν δεν φορούσε περιχειρίδας από δαντέλλες και αν δεν ήτο σκολιμένος, σάν να έπρόκειτο να πόνε σ' χορό.

"Ο Βένδοιλος, νόθος υιός του Λουδοβίκου του ΙΔ' και ένδοξος στρατηγός, περνούσε ξην άδρες της ημέρας του στών όρνιθάνων του, όπου και έγεννιότιζε.

"Ο Δουκιανός διασκόδαζε σκοτώνοντας μνίγες, με μεγάλο δέ ένθουσιασμό, κάθε βράδι, άνέφερε το σόνολο των φόνων του σάν τραπέζα των επισήμων.

"Ο Μπετόβεν είχε μεγάλη μανία σ'ό μαγειρεύμα και πολλές φορές έγκατέλειπε την μουσικήν γιά να τρέξη σ'ό μαγειρείον.

"Ο Βύρων περισσότερο έκαυχάτο γιά το πέραςμα που έχανε κομμάτιν από την Ήσπεριν σήν. Άφρον κατά μίμποι το Λαόντο, παρά γιά την τέχνη του. "Ο ίδιος ήτο γεμάτος άδυναμίες και προλήψεις και λέγε γι' αυτόν ότι έπίστευε σ'ά φαντασμάτα και σ'ίς προσηυχήσεις. "Ενας άμυρος του είχε είνη, δι τó 36 και 37 έτος της ηλικίας του θά του είνε δάδριον και ποτέ ή ιδέα αυτή δε βγήκε από τον νου του. "Η Παρασκευή ήτο γι' αυτόν ήμερα άποφοράς, μετά τρόμον δε θυμόταν δι' ήμερα Παρασκευή επεβήδωθη του πλοίου σ'ή Γένουσα γιά να έλθη στην Έλλάδα. "Ενόμιζε κακόν κλωνό να προσφέρει ή να του προσφέρουν σ'ό τραπέζι άλάτι καθώς και τó να χυση άλάτι ή λάδι, να του πέση το νωμί ή να σπάζη κανένα καθρέφτη.

"Ο αυτοκράτωρ "Ονώριος περνούσε τις άδρες της άργίας του θάγοντας λευκές όρνιθες. Μία μάστιγα απ' αυτές την άγαπούσε σ'έχωριστά και την έλεγε Ράμπη, δηγοίνται δε γι' αυτήν και τó έλθε.

"Οτε ή "Επίτολος πρωτεύουσα της πόσεως έκυριεύθη από τον Άλδριον, ένας δούλος έμπλες έντρομος σ'ό δαμίστον του Ατοκράτορος κραυγάζοντας: Roma perit! (χάθηκε ή Ρώμη!). "Ο Ατοκράτωρ σπρόκθηκε σ'ά να τον χτύπησε κεραυνός, νομίσας πως στήλην ότι πρόκειται περί του άγαπητού του ζώου, έβγήκε έξω άφρόντως από τó θυμό του. "Όταν όμως του εξηγήθηκε τó πράγμα ό θυμός έπασσε.

"Ο Μωσέβ έννοιωθε άδυναμία γιά τις γάτες και είχε μαζεύει πολλές από αυτές, Λέγε μάστιγα δι' κάποτε μία μικρή γάτα άποκομήθη σ'ό ναυικό του έπαναφορίου του, σ'ό μία έπιστολή ανεδείχθη, και έπειδή ήθελε να σπασθεί προτίμηση να κοπεί το ναυικό του, παρά να ταραχίη τον ύπνο του άγαπητού του ζώου.

Την ίδια άδυναμίαν είχε γιά τις γάτες και ό Καρδινάλιος Ρισιέ. Σ'ό σπουδαστήριον του δε περνούσε πολλές άδρες πάλιντας μαζί τους.

"Ο φοβερός τράννης της Ρωσίας Ίβάν ό τρομερός τίποτε δεν ήπάτα περισσότερο εις τόν κόμον από την μουσικήν. Δοδής δε παροργισμένο εις την λειτουργίαν έπιανε ένα σαρδί κι' έφρόνιζε τó χρόνο της μουσικής χτυπώντας το σά κεφάλια των άναστηλών σάλικων του.

"Ο άγιος του σιούτον πατρός υιός του Φέδωρ έδολάπνε τον περισσότερο καιρό της βασιλείας του χτυπώντας τις χαμπάνες.

Π. Κ. Σκληρής

Επάρηκε ή Μάγισσα!... "Ηταν των γονέων και παππούδων και προσπακούδων ή εύχη και αυτή τίποτα δεν την περνάει!.....

"Ετσι γλυτώναν τα παιδιά!...

"Εγεναν οι γάμοι με καλό. Σεμάγεψε ή Πολιτεία, τα σπίατα έναρτήσαν εις την θέσι τους, οι άνθρωποι ξεμαρμαρωθήσαν, ή πεταλούδες ξαναπέταξαν στον ουρανό, τα πουλάκια λευτερώμενα κελαδούσαν, τα πουρνάρια έβριαν σ' άντες και κεραμίδια, ή σφήκες τρέσαν, να βρουν άποδοχίτες νοικοκυρές, που να μη σκεπάζουν τα φαγητά, γιά να τους φάν το κρέας κομμάτι-κομμάτι, να άνασαν ή πλάσις, ή κοκκαλόκλαδη σκυλιά έβρινε πάλι χόμα σ'ό βρόχη και ή πλάσις, ξαναφρόσσε τ' άεράκι καθαρό και έάστερο, από τα φαρμακωμένα μάγια, λάμψαν τα λουλούδια στους άγρούς, ή βασίλισσα ξαναβήκε τή «λάτρη» και την ξεκούρασι της, και ή Ψωμοφίλη και ό Ζαν, κάθης την άγάπη και την ευτυχία τους...

"Η κόρη της Μ. "Ισας, από τó κακό της, έβρινε σκουλίκι, και γιά να εκδικηθή τó καρύδι που άνοιξε κι' έδωσε τον Ζανταχάρη, όλο και τρώει τα καρύδια. Γιά τούτο μέσα σ'ό σκληρό, τó καρύδι, όλο τρώει τó άπέραστο, πάντα βρίσκειται κι' ένα σκουλίκι και τó τρώει και τó κουβαίνει...

Πούθε πέρασε;

Και πονάει γι' αυτό ή καρύδια και γι' αυτό έχει βαρύ τον ίσχαλ!

"Η Μάγισσα δεν ξαναφάνηκε. "Όπου κακό στον κόσμο, και ό που συμφορά, έχει ζητάει να την βρήτε...

Σ. Σταμ.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

MARE VELIVELUM

Του Ξτραν

"Ολ' αυτά γιά που πηγαίνουν τα καράβια τα τρεχάτα, που άφίνουν τó λιμάνι και μας λέν τó έχε γειά, που πηγαίνουν τα καράβια, όπου πάντοτε φευγάτα τ' άσπρα τους φτερά γερού μακρυνά απ' τή στερία.

Φεύγουνε γοργά και πάνε, σ'ό γαλό σάν σκορπισθόνε χώρες άγνωστες να βρύνε σ'ή δική μας τή ματιά, κόμους μαγικούς ώραιούς και καλλίτερος να ιδούνε από τó λιμάνι πέρα μακρυνά σ'ήν ζεντιά.

Μά κανένα από όλα δε θά βρή τó άκρογιάλι, που ό πόθος μου με δίφα άκατάβροστη ζητεί.

"Α! ή χώρα που γυρεύει ή καρδιά μου είνε άλλη, δεν μπορούνε τα καράβια να πετάξουνε σ' αυτή!

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ

Του Ξαίνε

"Αγρήν μου σ'όν ύπνο μου κι' οι δυό μας μά νυχτιά Μ' έλεόθερη έτρεχαμε και έλαφρή βαρκούλα, "Απλώνονταν ή θάλασσα τριγύρω μας πλατεία Κι' έμεις έφεύγαμε σ' αυτή με μουσική τρεμούλα.

Πέρα σ'ό φως του φεγγαριού τ' άπόκρυφο νησί, "Όπου νεαρίδες κατοικούν, σάν τόκιος εφανότανε "Εκει χοροί σάν σ'όφονας κρατούσανε χορούς, "Εκει βιολι άδύνατο περίσσα άκούγότανε.

Και όλοένα πειό γλυκά βαρύνουν τó βιολί, Και οι χοροί πειό γοργά γοργίζαν σ'όν άέρα "Όμως σ' έμάς δεν έμνε έλπίδα πειά σ'αλιά, Κ' ή βόσκα μας έγλύσσονε ως τó πελάγη πέρα.

ΘΑΛΑΣΣΑ ΓΑΛΗΝΗΜΕΝΗ

Του Ξτραν

Είνε νυχτιά, ή θάλασσα σ'ήν κλίνη της κοιμάται Κι' άνάγη, τόσο ήσυχα σ'ό άκρογιάλι σ'ήνει. Πού απ' τις άδρες κάθε μά την άρα σ'ήν φοβάται Τόν ύπνο μ' ένα ψέγμα ν' άρπάξουν από κείνη.

Χωρίς καρδιά ζωοματιά και φλόισμα κανένα "Α, εν' άρσ'ά να θάψει σ'όν ύπνο τή φανιά της Σ' τó καθαρό της τó νερό να βλέψη όλοένα.

Μέση σ'όν λήψη της νυχτιάς τ' άπέρη τα χυνά της.

Πού είνε, πές μου θάλασσα, άχ πές τó μουσικό σου, Πού βρήκες πάντοτε μ' αήτο άπέραντη γαλήνη.

Γιατί γνωρίζω μά καρδιά σ'ή παραφροσύνη, Πού θέλει νάβρη και σ'ήν τόν ύπνο τó δικό σου.

ΑΠ' ΤΟΝ ΚΟΙΤΩΝΑ ΤΟΥ ΠΛΟΙΟΥ ΤΗΝ ΝΥΧΤΑ

Του Ξαίνε

Μαργαριτόρα ή θάλασσα σ'ήν βόση έχει κάτω Κι' από άπέρη σ'όν άπέραστο μέγαλο.

Μά μένα ή καρδιά μου "Εχει τόν έρωτά μου.

Μεγάλη είν ή θάλασσα, ό σ'όνας μεγάλος Μά όμως μεγαλειότερη άκόμα ή καρδιά μου.

Μαργαριτόρα μου δεν έχειτε π'ό κάλλος, Δεν λάμπει περισσότερο από τόν έρωτά μου.

Σ' έμένα, κόρη λυγρή, άήκει ή καρδιά μου Και τήν κρατς τ'όρα σου γαλανομάτα όλη.

Μά ή καρδιά μου, ή θάλασσα, τόν σ'όναν σ'ό θόλο Χάνονται, σ'ήνουν άσώσωμοι μπροστά σ'όν έρωτά μου.

Μεταφρ. "Αντ. Θ. Σπηλιωτοπούλου

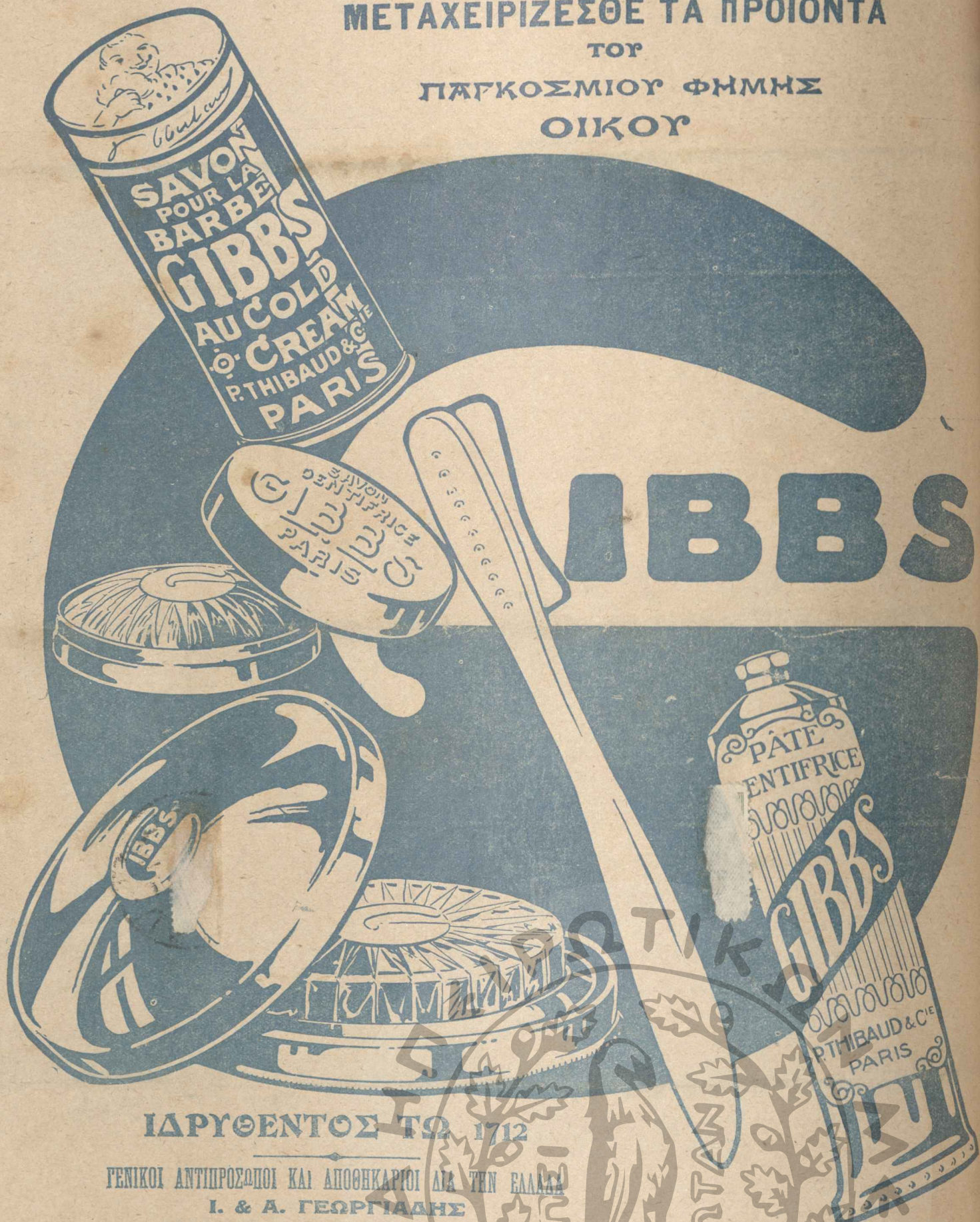
ΣΑΠΩΝ ΞΥΡΙΣΜΑΤΟΣ - ΣΑΠΩΝ ΟΔΟΝΤΩΝ - ΣΑΠΩΝ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΟΣ - COLD
 CREAM - ΠΑΣΤΑ ΟΔΟΝΤΩΝ - ΨΗΚΤΡΑΙ ΟΔΟΝΤΩΝ

ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΕΣΘΕ ΤΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ

ΤΟΥ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗΣ

ΟΙΚΟΥ

ΙΔΡΥΘΕΝΤΟΣ ΤΩ 1712

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΚΑΙ ΑΠΟΘΗΚΑΡΙΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

I. & A. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

5, ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 5 - ΑΘΗΝΑΙ

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ :

ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ : N° 1 RUE DE CHANTILLY

ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ : N° 1 ΟΔΟΣ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ, ΚΡΗΤΗ, ΜΙΤΥΛΗΝΗ

ΚΑΙ ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΠΕΡΙΟΛΕΥΟΝΤΕΣ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

ΤΗΛΕΓΡ. ΔΙΕΘΥΝΣΕΙΣ :

ΑΘΗΝΑΙ • ΟΓΙΑΔΕΣΙΓ • ΑΘΗΝΑΙ

ΠΑΡΙΣΙΟΝ • ΟΓΙΑΔΕΣΙΓ • ΠΑΡΙΣ